

РЕШЕНИЕ

№ 7010

гр. София, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 14.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **8153** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на И. Н. Б. с постоянен адрес в [населено място], кв. В., [жилищен адрес] срещу Заповед № 22-1808-000023/23.08.2022 г. на началника на Районно управление (РУ) към Областна дирекция на МВР (ОДМВР) – М. – П. Ш., за налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП - „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“.

Оспорващият поддържа становище за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваната заповед, поради противоречието ѝ с материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Аргументите в жалбата касаят редовното съставяне на АУАН. Твърди се, че актът не съдържа фактическите и правни основания за издаването му, което възпрепятствало оспорващият да упражни пълноценно правото си на защита. Липсвали мотиви, които да обосноват приложението на процесната принудителна административна мярка. В с.з. жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Представя удостоверение и техническа спецификация от Българския институт по метрология (БИМ) във връзка със сертифицирането на уреда за измерване на алкохол в дъха „Alcotest 7510“. Акцентира на посочената в документацията допустима техническа грешка на измерването в проценти. Допълнително излага възражения за нарушаване на процесуалните правила.

Претендира отмяна на Заповед № 22-1808-000023/23.08.2022 г., ведно с присъждане на разноски съгласно представен списък по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).Представя писмени бележки.

Ответникът - началникът на РУ към ОДМВР – М., не се явява в съдебно заседание и не се представлява. В съпроводителното писмо, с което е изпратена жалбата и преписката на съда, е изразено становище за неоснователност на оспорването, като е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 21.08.2022 г. срещу И. Н. Б. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бл. № 278628 за това, че на посочената дата, около 10.50 часа, в [населено място], по пътната отсечка от местността „К.“ към [населено място], същият е управлявал лек автомобил „Рено Е.“ с регистрационен номер С., като при извършена контролна проверка от органи на РУ – М., е бил тестван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510, отчело резултат от 0.51 промила на хиляда концентрация на алкохол в издишания от водача въздух. Издаден е талон за медицинско изследване с № 143553. Допуснатото нарушение е квалифицирано в АУАН като такова по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП.

Считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, на 23.08.2022 г. ответникът е издал процесната Заповед № 22-1808-000023 за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Отнети са СУМПС №[ЕИК] и контролен талон № [ЕГН].

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнoleгитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Предвид законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на ОДМВР - М., със Заповед № 301з-1411/07.06.2017 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които по т. 5 -

началникът на РУ - М.. Именно от него е издадена и процесната заповед, поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма – в заповедта са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ. Същата е мотивирана с конкретни прояви на жалбоподателя, които изпълват състава на административно нарушение, за което е съставен АУАН. Съобразно съдържанието на акта съдът намира, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание. Упражнената компетентност е мотивирана от установяването, че жалбоподателят, като водач, е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 промила.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя. Неоснователни са доводите за невалидност на АУАН. Твърдението за липса на компетентност на актосъставителя се опровергава от съдържанието на приложената по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи. С нея са определени структурите на МВР, определени да осъществяват контрол по ЗДВП, включително – ОДМВР и СДВР (т. 1.3), като в рамките на обслужваната територия оправомощени да издават актове по чл. 189, ал. 1 ЗДВП са полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ при СДВР и секторите „Пътна полиция“ в ОДМВР, както и заемащите длъжност „Полицейски инспектор VI-IV степен“, т.е. младши полицейски инспектор, каквато длъжност изпълнява и актосъставителят Д. М. Д.. Следователно АУАН е редовно съставен и предвид разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДВП се ползва с материална доказателствена сила.

Оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДВП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 21.08.2022 г. е управлявал лек автомобил, марка „Рено Е.“ с рег. С., след употреба на алкохол, като концентрацията на алкохолно съдържание - 0,51 промила на хиляда от издишания

въздух, е установена с техническо средство алкотест-дрегер 7510 ARNA с фабричен номер 0155. Това обстоятелство се доказва по безспорен начин от приложените по делото писмени доказателства, а по същество употребата на алкохол, макар и в предходния ден, не се и отрича от жалбоподателя. Защитната му теза се основава на посочената при сертифициране на измервателния уред минимално допустима техническа грешка от $\pm 5\%$ (от измерената концентрация). В тази насока съдът съобразява следното:

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.). Съгласно чл. 3, ал. 1 и 2 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. При съставянето на АУАН за установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда контролният орган попълва и талон за изследване. В АУАН се вписва часа и начина на извършване на проверката, вида, модела, фабричния номер и показанията на техническото средство или резултата от теста и номера на талона за изследване (чл. 6, ал. 2). В талона се отразява изборът на лицето дали установяването на концентрацията на алкохол в кръвта да се извърши с доказателствен анализатор, или с медицинско и химическо лабораторно изследване. При отказ на лицето да избере един от двата начина на установяване се приемат отчетените показания от техническото средство – чл. 6, ал. 4 от Наредбата.

В конкретният случай жалбоподателят собственооръчно е вписал в АУАН и в талона за изследване, че няма възражения и се съгласява с показанията на техническото средство, отказва да даде кръвна проба за медицинско изследване и не желае да бъде изследван за установяване на алкохолната концентрацията в кръвта чрез доказателствен анализатор, медицинско и химическо изследване. При това положение с оглед разпоредбата на чл. 6, ал. 4 от Наредба № 1/2017 г. алкохолното съдържание следва да се определи съгласно резултатът, отчетен от техническото средство при проверката от контролния орган, а именно 0,51 промила.

Несподелима е тезата на процесуалния представител, че показанията на използвания уред "Алкотест Дрегер 7510" следва да бъдат преценявани съобразно стойността на максимално допустимите грешки /в случая от 5 %/ съгласно издаденото от БИМ удостоверение за одобрен тип средство на измерване. В тази връзка се твърди, че при тълкуване на грешката в полза на жалбоподателят резултатът би бил 0,48 на хиляда.

Видно от протокол № 3286р-16284/05.04.2022 г., процесният уред е бил подложен на проверка за изправност на 28.03.2022 г., т. е. в законовия срок от шест месеца съгласно чл. 766 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол. Следователно към датата на отчитане на резултата на оспорвания, уредът е бил в изправност. Извършеното измерване на концентрацията на алкохол в кръвта е при спазване на нормативните изисквания за метрологичен контрол на използваното средство, поради което отчетеният резултат не може да бъде оспорван технически. Посочените в удостоверението при сертифициране стойности на техническите характеристики на анализаторите за алкохол в дъха касаят само експлоатационната им годност и са напълно ирелевантни към реда за определяне на

алкохолната концентрация на проверяваните лица. Недопустимо е нормативните изисквания за годността на техническото средство да се ползват при определяне на стойностите на алкохолната концентрация, която се измерва с помощта на това средство, тъй като се касае за различни по вид параметри, към които са приложими и различни законови критерии. В цитираната по-горе Наредба № 1/19.07.2017 г. се урежда реда за измерване на алкохолната концентрация в кръвта на определени категории лица, което е допустимо да се извърши само с технически средства, които са изправни и в съответствие с изискванията на метрологичния контрол. В Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, нормативно се регламентират допустимите отклонения в показанията на уредите, с които се извършват измерванията, за да се определи годността им да се ползват по предназначение. При наличните данни, че използваният уред "Алкотест Дрегер 7510" с фабричен номер 0155, е бил изправен и технически годен да се ползва за измерване на алкохолната концентрация в кръвта на водачите на МПС, показанията му следва да се считат за валидни.

Следва да се отбележи, че жалбоподателят е разполагал с предвидената в Наредба № 1 възможност чрез медицинско изследване да се установи действителната стойност на алкохолна концентрация в кръвта му. Същият обаче е отказал извършване на такъв вид изследване, като е приел отчетената от уреда стойност, поради което и на основание чл. 6, ал. 9 от Наредбата, тази стойност следва да се счита за действителна. Наличната алкохолна концентрация в кръвта на водача, определена на базата на отчетената от уреда стойност от 0.51 на хиляда, е при спазване на изискванията на Наредба № 1/19.07.2017 г., в хипотезата на отказ на проверяваното лице да бъде подложено на медицинско изследване.

При тези обстоятелства съдът намира за изпълнени предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Неоснователно пълномощникът на жалбоподателя акцентира на изготвената до началника на РУ докладна записка. Същата действително е сведена до знанието му на дата следваща датата на издаване на акта. Това обстоятелство обаче не би могло да опровергае материалната законосъобразност на обжалвания акт, още повече да се възприеме, че той е антидатиран, т.к. въпросната докладна записка има функцията да сезира административнонаказващия орган за издаване на наказателно постановление по реда на ЗАНН. Касае се за друго, отделно административно-наказателно производство, независимо от това, че и в двете производства съгласно обстоятелствата по делото едно и също лице съвместява качествата на административнонаказващ орган по ЗАНН и административен орган за прилагане на ПАМ по ЗДвП.

Оспорената заповед съответства и на целта на закона - да се предотврати извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на водача и останалите участници в движението.

В обобщение съдът намира, че инициираното от И. Н. Б. оспорване, като неоснователно, следва да се отхвърли.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Н. Б. срещу Заповед № 22-1808-000023/23.08.2022 г. на

началника на Районно управление към Областна дирекция на МВР – М., за налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП - „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: